

LICHTSPOR

Koningsdag

Wist u dat er een Psalm in de Bijbel staat met het opschrift 'Regeringsverklaring'?

Nu weet ik ook wel dat die kopjes er later boven gezet zijn, maar toch...

Als u deze Psalm leest, dan begrijpt u waarom deze Psalm zo geduid wordt. David brengt hier onder woorden hoe hij het land wil regeren. Vanuit welke opvattingen hij leiding wil geven aan het volk. Waar het volk wat hem betreft op mag vertrouwen: Hij zal verstandig handelen en met een oprecht hart wandelen. Hij zal zich geen bedorven praktijken voor ogen stellen. Hij haat de afvalligen en hij wijst het slinkse hart af. Kwaaddoeners wil hij niet kennen en wie de ander minacht, kan hij niet verdragen. Wie zijn naaste lastert in het geheim zal hij ombrengen. Dat laatste is nogal wat, andere vertalingen geven aan dat je hier ook kan zeggen: zal hij tot zwijgen brengen.

Al met al een indrukwekkend lijstje. Ineens krijgt deze regeringsverklaring van David door allerlei ontwikkelingen extra kleur in 2021. Positief gedrag waardeert David en beloont hij. Zijn ogen zijn gericht op de trouwe mensen in het land en die mogen bij hem zitten en wie op de volmaakte weg gaat, zal hem dienen. Als je dit leest en overweegt, komt de verzuchting op: waar ter wereld is dat zo? Overdenking van deze Psalm riep bij mij het volgende op en ik nodig u uit mij te volgen:

Helaas heeft David zichzelf niet altijd aan deze uitgangspunten gehouden; zijn ongehoorzaamheid heeft hem zelfs een kind gekost; nochtans had God hem lief.

Gelukkig zijn er nog steeds mannen en vrouwen in de politiek die vanuit deze uitgangspunten de samenleving willen inrichten en opbouwen; bidt voor hen en dankt God voor hun inzet.

De opgestane Christus zegt dat Hem alle macht gegeven is in hemel en op aarde (Mattheus 28 : 18). Hij regeert en zijn Rijk zal volkomen zijn; dit is onze hoop.

In de tussentijd leven wij met respect voor de overheid, nemen wij actief deel aan de samenleving en handelen we volgens de uitgangspunten van David en zovelen na hem.

Nico de Waal

*Ik zing, Heer, om uw trouw en recht te eren.
Verstandig zal ik in uw dienst regeren
en leven naar uw wil – help mij daarbij.
Komt U bij mij?*

*Mijn doel is met een zuiver hart te leven.
Verdorvenheid wil ik geen ruimte geven.
Ik heb een afkeer van gedraai, ik haat
doortrapt gepraat.*

*Met dieven die hun medemens bestelen
wil ik het goede van mijn huis niet delen.
Ik heb geen plaats aan tafel voor wie liegt
of mij bedriegt.*

(Ps 101 vers 1, 2 en 5, in de Nieuwe Psalmberijming).

‘Vertrouwen op God ik kom er steeds weer bij uit’

“Stel mijn vertrouwen op de Heer mijn God, want in zijn hand ligt heel mijn levenslot... ‘k Zie naar Hem op en Hij is mij steeds nabij”. Dit kinderlied gaat al heel lang met me mee, als een rode draad in mijn leven; ik kom er steeds weer bij uit. Maar ik herken ook dat je het makkelijker zingt dan dat je het daadwerkelijk doet. De tekst houdt me een spiegel voor en stelt me zo nodig de kritische vraag: vertrouw je jezelf helemaal toe aan God? Of vul je het toch voor een deel zelf in?”

We zitten in de lichte woonkamer van Jan Verspuij (71) in Giessenburg. Aan de voorkant staat een bescheiden monument, de ‘School met den Bijbel’ met 1898 op de gevelsteen. Achter bieden de grote

ramen uitzicht op de Giessen, het riviertje dat het dorp in tweeën deelt. Honderd meter naar links ligt de brug, bij de hervormde kerk, waar Jan diaken is.

Kerk en onderwijs zijn twee brandpunten in zijn werkzame bestaan. Als we aan de praat raken over zijn levensloop blijkt dat aanvankelijk niet voor de hand te hebben gelegen. Jan: ‘Als tiener vond ik de zondag niet bepaald leuk. Wat saaie kerkdiensten en geen voetbal of dergelijke. Ik was toen al een enthousiast sportliefhebber. Niet dat er een getalenteerd voetballer in me verloren is gegaan. Veel verder dan de hoogste klasse amateurs zou ik het niet hebben geschopt. Maar ik heb wel serieus een loopbaan als coach of trainer overwogen.’

Heroriëntatie

Maar het liep anders. 'In korte tijd overleden twee leeftijdgenoten; een meisje leed aan een dodelijke ziekte, een jongen verongelukte op de brug bij Gorinchem. Dat had ook mij kunnen gebeuren, realiseerde ik me. Het zette me stil en bracht me tot een heroriëntatie. Waar leef ik eigenlijk voor? Voor de sport? Voor een carrière? Gaat het om wat ik wil, of om wat God wil met mijn leven? Dat is een switch geweest. Ik ben me meer bewust geworden van alles wat ik van huis uit en in de kerk had meegekregen; ik heb belijdenis gedaan. 's Zomers ging ik me inzetten voor Dabar, evangelisatiewerk op campings, en voor het leiden van jongerenkampen. Dat zijn vormende ervaringen geweest, omdat je wordt uitgedaagd: waar sta jij voor? Wat geloof je zelf?'

Godsbeeld

Ik ben opgegroeid met een behoorlijk streng godsbeeld. God als Rechter, die oordeelt. Later in mijn leven heb ik veel meer oog gekregen voor God als Vader, die voor je zorgt. Dat was al vóórdat ik zelf vader werd, maar die ervaring heeft het nog meer verdiept. Het kan weleens botsen in de opvoeding, je kunt het met elkaar te stellen hebben, maar je laat je kind nóóit vallen en hebt altijd het goede met hem of haar voor. Dat beeld van God is onlosmakelijk verbonden met wat Jezus voor ons heeft gedaan. Met zijn onvoorwaardelijke liefde is Hij de weg van het kruis gegaan. "Ik ben er voor jou" was het thema van het project in de 40-dagentijd in onze kerk, dit voorjaar. Je zou het een mooie samenvatting kunnen noemen van het evangelie: Ik ben er voor jou. Omdat Hij er zo voor ons was en is, mogen wij er zijn voor de ander. Via de 'werken van barmhartigheid' kreeg dat een diaconale spits.'

Positiever

Naarmate ik meer oog kreeg voor het vaderschap van God en hoe Jezus omging met allerlei mensen, ben ik positiever gaan kijken naar anderen in mijn omgeving: collega's, kinderen op de school, mede-kerkliden, of in de gemeenteraad. In orthodox-christelijke kring, waarin Annemarie en ik zijn opgegroeid, kon nogal eens beoordelend en veroordelend over anderen worden gesproken. Als je een tv in huis had, kon je niet zalig worden – ik noem maar wat. De Bijbel wordt dan ook al snel een handboek met regeltjes

van wat wel en niet mag. Maar kijk eens hoe Jezus in gesprek is met de Samaritaanse vrouw, met de tollenaar Levi of met de andere discipelen. Of neem de manier waarop hij de 'verloren zoon' tekent. Alles is erop gericht dat mensen tot hun bestemming komen. Hij brandt ze niet af, maar brengt ze tot bloei. In de loop van mijn leven heb ik vanuit die basis-houding leren leven. Om me te verheugen over de inbreng van anderen, de diversiteit van karakters en talenten. Wat kan ik een hoop leren van mijn kleindochter, die me helpt om een powerpoint-presentatie te maken. Een jongen die ik als beginnend onderwijzer met moeite rekenen en taal wist bij te brengen, kwam nu als elektriciën bij ons over de vloer. Prachtig, vind ik dat. Of het enthousiasme waarmee jongeren in de kerk plannen maken en presenteren. Je kunt er van alles van vinden, op grond van je leeftijd en ervaring, maar begin eerst eens met het te waarderen. In de periode waarin ik als evangelist werkte, zag ik hoe mensen tot geloof kwamen en aansluiting

Jan Verspuij is gepensioneerd schooldirecteur. Met het diploma van de kweekschool op zak begon hij zijn loopbaan als leerkracht en werd hij op jonge leeftijd in 1975 benoemd als directeur van de te starten christelijke basisschool in Hoogblokland. Na vier jaar switchte hij naar het werk in de kerk; hij werd evangelist voor de IZB in Ridderkerk, van 1979-1986. Daarna keerde hij terug naar het onderwijs en gaf leiding aan scholen in 's-Gravendeel en Giessenburg. Hij bleef als vrijwilliger betrokken bij diverse landelijke werkgroepen van de IZB en zo kwam hij weer in beeld tot de organisatie in 2000 een leidinggevende zocht voor de evangelisatorische projecten. Vanaf 2004 tot aan zijn pensioen was hij schooldirecteur in Leerdam en Schoonrewoerd. Gedurende 12 jaar was hij voor de Christen-Unie lid van de gemeenteraad en tevens fractievoorzitter.

Jan Verspuij is getrouwd met Annemarie; ze hebben 4 kinderen, 7 kleinkinderen.

vonden bij heel uiteenlopende gemeenten. Zo divers als die mensen waren. Je kunt je verheugen over een veelkleurigheid van Gods kerk, waarin iedereen plek vindt die bij hem of haar past.'

Testcase

De vraag uit het begin, over 'Gods leiding in je leven', is nog vaak teruggekeerd. Bij grote beslissingen, wisseling van banen, verhuizingen. 'Het is verleidelijk om die vraag alleen te stellen als alles je voor de wind gaat. Maar zo selectief kun je er niet mee omgaan. Het is óók een vraag als zaken je ongewild over de schoenen lopen, als je geconfronteerd wordt met de gebrokenheid van het leven. Juist dan spant het erom: hoe staat het met je vertrouwen?

De coronacrisis kun je zien als een testcase. Je houdt je aan de regels, je gaat niet onverantwoord te werk, dus je benut de vaccins. Maar daarin ligt ten diepste toch niet je vertrouwen? 'God is mijn rots, mijn heil' (Ps. 62) 'U doorgrondt en kent mij, met al mijn wegen bent U vertrouwd' (Ps. 139).

Dankbaarheid

'Een buurvrouw van ons is ongeneeslijk ziek, ze weet dat haar einde nadert. Middenin deze moeilijke situatie geeft ze aan dat ze met veel dankbaarheid mag terugkijken op haar leven: "Het is goed geweest en ik heb vertrouwen voor de toekomst". Hoe vaak kom je het niet anders tegen: dat de zorgen en moeiten het zicht op het vele goede dat je in je leven hebt ontvangen vertroebelen. In welke omstandigheden we ook terecht kunnen komen, ik hoop dat we de dankbaarheid nooit kwijtraken.

Ik heb geen idee wat ons nog te wachten staat in dit leven; als het over de toekomst gaat, kom ik weer uit bij 'Stel mijn vertrouwen...' Of bij de dagtekst van de Evangelische Broedergemeente van deze morgen: 'Verheug u dat uw naam in de hemel opgetekend is.'

Koos van Noppen

Rommelmarkt

Zelfs uit een rijdende auto in een vreemde stad kan ik ze zien: rommelmarkten. Ditmaal is het Rotterdam, bij het Maritiem Museum. Een lange rij kramen waar tegen lage prijzen een onafzienbare stroom treurige lelijkheid wordt aangeboden. Maar daartussen bevindt zich het pure goud. Ooit kocht ik een complete visuitrusting voor mijn zoon. 'Een tientje', zei de verkoper, 'ik heb er al zoveel plezier van gehad dat ik hem eigenlijk gratis zou moeten weggeven.' Hij straalde terwijl ik hem voor een koffer vol moois het geld overhandigde.

Nu sta ik tegenover een rijzige spierwitte Rotterdammer. Hij moet minstens 80 jaar oud zijn. Hij is beschaafd, bereisd en belezen – maak ik uit de nadere kennismaking op. Hij spreekt Nederlands met het verzorgde Rotterdamse accent dat je bij oud-Indiëgangers kunt tegenkomen. Al pratend bevestigt hij mijn indruk dat de verkoop van zijn studeerkamer tegelijk onderdeel is van een rouwproces. De hoge ouderdom, de kleinere behuizing. Kinderloos. Weduenaar. Aan wie moet hij het geven?

Ik vind tijdschriften over de bevrijding, de waters-noodramp van '53, de moord op John F. Kennedy. Het hoeft bijna niets te kosten. 'Maar beroof ik u dan niet, als ik die thema's er tussenuit vis? vraag ik ongelovig. Hij wijst naar een groep mensen achter mijn rug. Daar staat een frietkraam die goede zaken doet. 'Nee meneer, u ziet toch dat niemand ze heeft meegenomen? De marktdag zit er al bijna op. Dit zijn andere tijden. In mijn jeugd leerde je dat het er op aankwam wat je in je hoofd en in je hart hebt. Maar we zitten nu met een generatie die leert dat het belangrijkste is wat je in je maag en je portemonnee hebt. Kent u Maslow? Die beweert dat de sociale en geestelijke interesse van mensen toeneemt, als aan hun basisbehoefte van voedsel en onderdak is voldaan. Maar ik zie het nog niet.

In de Jappenkampen hadden we geen eten, we voerden diepgaande gesprekken. Nu heeft iedereen overvloed, maar het niveau van de gesprekken is er, ik zeg het voorzichtig, niet op vooruitgegaan. Ik kijk diep en onbehoorlijk lang in zijn grijze ogen. 'U zegt iets heel ernstigs, maar toch bent u niet bitter', stel ik vast. 'Niet bitter, wel een beetje alleen', geeft hij toe.

Achter het museum loop ik voorbij het standbeeld van Zadkine, een lijf zonder hart. Een schreeuw met twee als klauwen naar de hemel grijpende handen. Je hoeft niet eens naar de zwervers, de junks of de hoeren te kijken, om te weten dat ergens miljoenen mensen dringend op goed nieuws wachten.

Verborgene die bij ons zijn

De verschijningen van de Opgestane gedurende de 40 dagen tussen Pasen en Hemelvaart behoren tot het kostbaarste bezit van de christelijke kerk – zei de zendingstheoloog Verkuyl ooit. In de Schriftlezingen en preken in deze tijd van het kerkelijk jaar komen ze regelmatig aan de orde. De verschijning aan Maria, aan de Emmaüsgangers, aan Thomas – stuk voor stuk pareltjes. Je kunt je al lezend soms betrappen op enige jaloezie. Zij waren erbij, zij hebben Hem met hun eigen ogen gezien. Emeritus predikant Henk de Graaff, lid van de redactie van Lichtspoor heeft een serie meditaties geschreven waarin hij uitlegt dat aan die ontmoetingen is af te lezen hoe Christus tot op de dag van vandaag onder zijn volgelingen aanwezig is. Vaak incognito, vaker dan ons lief is, en dat maakt dat er aan de omgang met Hem ook ongemakkelijke kanten zitten. Maar ook als Verborgene is hij nabij, de goede Herder. Zo leven we 'onder de hoede van de hoop'. In elk van de tien pastoraal getinte bijbeloverdenkingen steekt ds. De Graaff de lezer een hart onder de riem. De hoofdstukken zijn voorzien van vragen en aanzetten tot verdere overdenking en gesprek.

*N.a.v.: 'Verborgene die bij ons zijn',
uitg. KokBoekencentrum, Utrecht,
125 pag. 8,99 euro.*

Een keuze

Adriaan moet in beweging komen, maar de draad van het leven oppakken als je wereld is ingestort is geen sinecure. Hoelang heeft hij binnen gezeten? Hij wil het niet eens weten, hij heeft geen agenda meer sinds Lenie overleden is. Het was herfst toen het slechter ging en winter toen ze moest worden weggebracht. Er stond een gure wind op de begraafplaats en tot overmaat van ramp was hijzelf niet goed geworden daar. Niemand keek daarvan op, er waren zoveel mensen ziek. Hij was wekenlang van de kaart geweest, toen de koorts wegbleef was zijn hoofd een warboel. En nu het al lang weer lente is, loopt hij nog iedere dag zijn geheugen te ordenen. Hij heeft de rouwdienst intussen al wel tien keer teruggeluisterd, maar het is net of hij er niet bij geweest is. Zijn schorre stem komt hem onbekend voor. Het huis is ongezellig, rommelig en vreemd leeg. De huishoudelijke hulp heeft hij opgezegd. Hij kan het niet verdragen als hij haar hoort lopen op de trap, hij schrikt op van het gerammel van borden, van het doortrekken van de wc. Nee, dan liever de stilte, die is tenminste duidelijk.

Maar vandaag móét hij naar buiten, hij zit zonder lucifers. Gisteren zijn de boodschappen gebracht. Iedere week hetzelfde lijstje, blikvoer, afbakbroodjes en zakken soep, daar houdt een mens het wel op uit. Nu blijken ineens de lucifers op. Hij moet er zelf op uit. Vooruit, de zon schijnt, het kan erger, schampert hij tegen zijn spiegelbeeld, terwijl hij zijn haar zo goed mogelijk over zijn kalende hoofd verdeelt. Buiten gaat het beter. Verbaasd over zichzelf besluit hij een ommetje door het park te maken.

Op een van de bankjes zit een vrouw, gehuld in een groene jas. Op haar schoenen ligt een hond, een teckel. Het dier springt op om met zijn spitse snuit aan Adriaans broekspijp te snuffelen. Een stap opzij is zo gezet, een blik opzij gaat ook vanzelf. Haar (ook al spitse) gezicht breekt open in een glimlach. 'Wat fijn dat ik u weer eens buiten zie, hoe gaat het?' Hij kent haar niet, maar zij hem blijkbaar wel. Via Lenie waarschijnlijk, die had veel vriendinnen. Hij schokschoudert en houdt de hond in de gaten, want voor dat je het weet tilt die zijn poot op.

'Polly, zo kan het wel weer!' zegt ze snel en dan kijkt ze weer vragend naar Adriaan. 'U bent behoorlijk ziek geweest!' Hoe weet zij dat nu weer? 'Hoe komt u daarbij?' zegt hij zo afwerend mogelijk, maar toch gaat hij op het andere puntje van de bank zitten. 'Dat vertelde uw buurvrouw, maar nu ik u ontmoet kan ik het zelf zien.' Ze is bijdehand genoeg, hij had gewoon door moeten lopen. Polly heeft zich inmiddels op zijn oude herenstappers gevlid. 'Heeft hij wat met schoenen?' 'Vooral met herenschoenen.' De manier waarop haar gezicht vertrekt zegt genoeg. Die herenschoenen zijn niet meer voorhanden in het leven van Polly en zijn bazin. Adriaan zucht en leunt achterover. Voor wie is het leven een feest? Voor niemand.

'U zou een huisdier kunnen nemen, voor de aanspraak.'

Het zal goed bedoeld zijn, maar hij hoeft haar bemoeienis niet. 'Ze zeggen dat je op je hond gaat lijken.' Vileine opmerking is dat, dat hoort hij zelf ook wel. Het blijft lang stil en hij zegt: "Ik heb trouwens zoiets als een huisdier, een die naar me gromt en me overal volgt.'

Ze is verrassend snel van begrip. "Zijn naam is Verdriet.'

Hij staat zo snel op dat Polly met een harde kef wegsprint. De riem schiet uit haar hand. Bij de vijver krijgt Polly een volledige koppel eenden het water in. Afreageren is voor een dier logisch, een mens moet veel inslikken of toedekken. Met boze passen loopt Adriaan verder, hij heeft een hekel aan zichzelf. Hij ziet nog net hoe Polly beschaamt naar zijn bazin terug sluipt.

Bij de supermarkt zoekt hij zich wezenloos naar lucifers. Gelukkig is er een winkelbediende behulpzaam. Helemaal onder in het schap bij de schoonmaakartikelen. 'Slim idee van jullie, maar bedankt!'

Terug door het park? Dat gaat hij niet doen. Hij neemt de kortste route. Hij opent de voordeur en bij het binnenstappen, valt het hem ineens op hoe muf de gang ruikt. Hij laat de deur maar openstaan. Even doortochten kan geen kwaad. De drempel is een goede plek om bij te komen van de wandeling. De zon schijnt intussen volop, hij voelt de warmte door zijn

broekspijpen heen. Hij schurkt tegen de deurpost.
Oké, dit voelt voor even gewoon goed.

Is hij in slaap gesukkeld? Hij schrikt op als de deur
naast hem opengaat, de stem van de buurvrouw
klinkt en een iets jongere, maar toch ook geen
onbekende. 'Ha, buurman!' 'Gaat het wel, meneer?'
Hebben ze het tegen hem?

'Wat zit je daar nou, je voelt je toch wel goed?' Dat
is de buurvrouw ja en die andere dame heeft een
groene jas aan. Maar ze is zonder de hond nu.

'Niks aan de hand, een beetje ontdooien,' zegt hij
tegen hun bezorgde gezichten.

Dat vinden ze allebei prima. Opgelucht knikken ze
en de groene jas neemt afscheid. 'Nou tot volgende
week dan, Bep!' Nog even een knik naar hem, als ze
glimlacht lijkt haar gezicht minder spits. Hij herinnert
zich zijn vervelende opmerking over op je huisdier
gaan lijken. Zij is dat vast ook niet vergeten en toch
doet ze gewoon aardig. 'De groeten aan Polly!' roept
hij haar na.

Ze keert zich naar hem toe en komt drie stappen
terug. 'Dat zal ik doen. Ik zat nog over u na te
denken, daarnet in het park. Ik vroeg me af wat je
beter kunt hebben, dat je op je huisdier gaat lijken
of dat je huisdier op jou lijkt. In uw geval hebt u een
keuze, hé? Misschien zou een trouwe viervoeter u
wel goed doen en dan is het niet zo verkeerd om op
hem te gaan lijken.

Hij kijkt haar na, wapperende jaspanden en een
fiere tred.

Een keuze. Dat woord blijft haken. Lenie had niet
zoveel met dieren, dus in hun lange leven samen
waren huisdieren geen optie. Maar hij was opgegroeid
met een hond en een paar katten. Konijnen waren
er ook geweest. Een keuze, dat geeft toch ineens
een verrassend perspectief. Morgen toch eens aan
de buurvrouw vragen van wie die groene jas en die
teckel is.

Joke Verweerd

Wees aanwezig, God
als de mist niet meer optrekt
de gaten groter worden
en ik ook
gaandeweg
mijzelf
zoals ik mijzelf
heb gekend
verlies

Wees aanwezig, God
als de mist niet meer optrekt
de afstand toeneemt
en mijn kinderen
gaandeweg
mij
zoals ze mij
hebben gekend
verliezen

Wees aanwezig God
als de mist niet meer optrekt
ken mij dan, ken mijn kinderen
en omgeef ons
in rouw
in verwarring
in onmacht
in ontluistering
in kwetsbaarheid
in tederheid
met uw vrede.

Marleen Schoonderwoerd
Uit: Gebeden voor lichte en donkere dagen
KokBoekencentrum, 2020.

Op een kruispunt

Ze was een diepgelovige en blijmoedige vrouw. Trouw leefde ze mee met de kerkelijke gemeente. Tot hoge ouderdom zat ze op haar vertrouwde plaats in de kerk. Na elke dienst schreef ze de tekst op waarover gepreekt was. Als het even kon sloeg ze geen dienst over. Veel zorgen en verdriet had ze in haar leven meegemaakt. Op zeer jonge leeftijd was een dochttertje met een kwetsbare gezondheid overleden en ook het heengaan van haar man trok een spoor van verdriet in haar bestaan. Dat had de band met God echter niet lossen gemaakt, eerder sterker. Bij het ouder worden groeide het verlangen om voor altijd bij de Heere te mogen zijn. Ze was niet levensmoe, maar zoals ze tegen me zei: 'ik ben soms wel de zonde moe.' Op maandagmorgen belde ze me op om te vertellen hoe ze zondag en vooral de kerkdiensten ervaren had. Ze benadrukte niet wat ze gemist had, maar ontvangen had in de verkondiging.

Zo belde ze op een keer na een dienst waarin voorbereiding gehouden was op de viering van het Heilig Avondmaal. Ze was opnieuw geraakt door het feit dat Jezus ook voor haar Zijn lichaam en bloed gegeven had. Ze zag uit naar de viering van het Heilig Avondmaal. Er was echter een probleem. Ze had een uitnodiging gekregen om samen met haar schoonzus en haar kinderen een weekend naar een vakantiepark te gaan. In dat weekend viel precies de Avondmaalszondag. Er werd van twee kanten aan haar getrokken. Aan de ene kant was er de roepstem van de Heere Jezus om Zijn dood te gedenken bij de tekenen van brood en wijn. Ze wilde gehoorzaam zijn aan de woorden van de Heiland 'Doe dat tot Mijn gedachtenis.' Aan de andere kant was er het aanbod van haar schoonzus om een weekend uit te gaan. Ze stond op een kruispunt.

Ze merkte dat haar krachten minder werden en dat elke Avondmaalsviering een geschenk voor haar was. Dit zou voor haar misschien wel de laatste keer zijn op aarde.

Samen spraken we over het punt wat voor haar in de navolging van de Heere Jezus het belangrijkste was. Na het telefoongesprek heb ik haar op diezelfde maandag nog thuis bezocht. In dat gesprek proefde ik duidelijk dat het verlangen om het Avondmaal te vieren wel heel diep zat en sterker was dan het verlangen om het weekend uit te gaan. We hebben het in gebed voor de Here God neergelegd in het vertrouwen dat Hij hoort als je dat met Hem deelt.

Vrijdag belde ze. Ze had haar beslissing aan haar schoonzus uitgelegd en die had begrip getoond voor haar keuze. Tijdens de Avondmaalsdienst zat ze op haar vertrouwde plek in de kerk. Tijdens de viering keek ze me aan met ogen vol dankbaarheid en blijdschap. Dicht bij haar gekruisigde en opgestane Heer, Die ook voor haar alles had volbracht, dat was de beste plek. Zo werd ze gevoed en gesterkt door de tekenen van brood en wijn. Het was haar laatste Avondmaalsviering in haar vertrouwde kerk en op haar vaste plek.

Enige tijd later moest ze opgenomen worden in een zorgcentrum waar ze in haar Heer en Heiland is ontslapen.

Ds. J.C. van Trigt, Ameide

Heer, raak mij aan met uw adem,
reik mij uw stralend licht,
wijs mij nieuwe wegen
geef op uw waarheid zicht

Raak met uw adem mijn onrust
tot ik de rust hervind.
Al mijn wonden heelt Gij:
Gij ziet in mij uw kind.

Wees ook de Geest die mij aanvuurt
en al mijn twijfels bant.
Als geroepen kom ik:
mijn tijd is in uw hand.

Kom en doorstraal mijn dagen,
Geest van God uitgegaan,
die mijn ogen opent
voor wie nu naast mij staan.

Heer raak ons aan met uw adem,
geef ons een vergezicht!
Draag ons op uw vleugels,
zegen ons met uw licht!

LICHTSPOOR

Lichtspoor verschijnt zes maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

Redactie

ds. J.H. Gijsbertsen (voorzitter)
M. Verkaik (secretariaat)
ds. H.G. de Graaff
ds. J. Westland
N.A de Waal
K. van Noppen

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: info@izb.nl

Fotoverantwoording

Koos van Noppen, pag 1, 3, 5,
10 en 11.
Shutterstock, pag 7.
Stichting Artway, pag 8.